

Jove i prestigiós professional del periodisme català, el figuerenc Jaume Guillaumet, malgrat el seu desig i per raó de la seva feina, no ha pogut començar fins ara llurs col·laboracions a 9 PAÍS. Aquest article és, doncs, el primer de tots aquells que, setmanalment, Jaume Guillaumet escriurà per al nostre periòdic.

El milió i mig de la Diada i la Generalitat que triga

Jo no sé si tots els catalans ens hem acabat de fer el càrrec del significat de la gran manifestació de la Diada de l'Onze de Setembre d'aquest any. Acostumats a parlar dels milions de pessetes que tenen alguns o dels que valen certes coses, aviat és dit un milió i mig de persones!

Un de cada quatre catalans varem ser la tarda esplendorosa en tots sentits del dia 11 al centre de Barcelona i altres concentracions molt més petites pel que fa al nombre però igualment importants qualitativament a tants pobles i ciutats de tot el país varen donar el to d'un poble que vol ser protagonista directe del seu futur. Un de cada quatre catalans varem ser a la manifestació de Barcelona. La proporció és molt important i no crec que tingui precedents en tota Europa.

La manifestació de la Diada sembla que ha estat no solament la més important numèricament de la història de Catalunya i d'Espanya, sinó fins i tot d'Europa. La proporció de 1 a 4, reforça encara aquesta afirmació, perquè els punts de referència que tenim són de manifestacions que s'acostaven al milió, però en un estat com el francès que té quasi cinquanta milions d'habitants.

Qui sap si es repetirà en el futur un acte de masses tan contundent, tan ple de vida i alegria, tan serè. I si es repeteix, que sigui per donar noves passes endavant en el camí de la llibertat de Catalunya. Tant de bo pogués ser ja, d'aquí un any, per celebrar la consecució del nou Estatut d'Autonomia, però em temo que el temps és una mica just a la vista de l'experiència de la II República i de que realment a les Corts s'acompleix aquella dita castellana de que "las cosas de palacio van despacio".

La Diada Nacional d'aquest any ha tingut un caràcter històric molt profund. Els catalans hem sortit massivament al carrer per enterrar definitivament el record del franquisme que durant quasi quaranta anys ens havia negat l'existència i que en les seves manifestacions prefabricades d'adhesió al dictador mai havia aconseguit una expressió popular ni de bon tros comparable a aquesta. Hem fet voleiar la senyera per balcons i carrers, fins a la borratxera visual amb que ens hem deslliurat vitalment de la repressió de tants anys que les quatre barres havien estat proscriutes, com a símbol d'aquest país que la dictadura hauria volgut anorrear.

Hem cridat eslógans vibrants, punyents, emotius, agressius, irònics i dramàtics i el nostre crit ha ressonat no solament a Madrid, sino arreu del món on els diaris més importants l'han recollit en els llocs d'honor de les seves primeres pàgines. Hem dit que els nostres parlamentaris i el President de la Generalitat a l'exili no reclamen altra cosa que allò que ens pertany de dret a llei i que el Govern de Madrid sàpiga que això que ara ens dongui només serà el començament. Hem dit que la nostra llibertat la volem també per tots els altres pobles d'Espanya que eren presents amb les seves banderes entre la nostra. I hem espantat el lerrouxisme amb què ens volien dividir als ciutadans nascuts aquí i els vinguts de fora.

Un milió i mig de catalans al carrer hem dit, al capdavant, que volem ser protagonistes del nostre futur, cada dia i a cada lloc. El poble català no es conformarà amb anar a votar cada cop que hi hagi eleccions, deixant que els polítics facin la resta. Ja deia alguns anys que això s'estava demostrant arreu del país amb manifestacions, actes i tasques concretes ja engegades a ciutats, barris i comarques. Ara amb la Diada ha quedat definitivament clar i aquesta passarà segurament a la història com la de l'onze de Setembre del resorgiment.

No solament Espanya sino Europa sencera està pendent de Catalunya, després de les eleccions a Corts. La victòria electoral de les esquerres i l'autonomia, amb contrast amb la resta d'Espanya, vol dir que la via catalana a la democràcia serà essencialment diferent, essencialment popular.

Per això, sobretot per això, el restabliment provisional de la Generalitat que semblava tan senzill s'està allargant tant. Perquè el Govern de Madrid no vol que socialistes i comunistes catalans tinguin al poder de Catalunya el pes que els hi correspon segons els resultats electorals. Dit d'una altra manera, no vol respectar la voluntat popular i juga a fons totes les seves armes per dividir les forces polítiques catalanes en benefici propi. Suárez no es vol acabar de creure que els seus homes a Catalunya han perdut les eleccions.

